

Wandelingen

Buzot tocht

"Terug, terug, levensgevaarlijk, deze weg eindigt in een ravijn.
Stop dan toch! Onverantwoord met twee kleinkinderen.
Hoe kan je dit toch doen'.
'Rustig man geen paniek.
Dit is Spanje en niet Den Haag ', zeg ik rustig. 'Hier is het heel normaal dat een provinciale weg verdwijnt en er een woestijn voor in de plaats komt.
In Spanje leer je ver vooruit te kijken'.
Geloof me ergens begint de weg weer'.
Ook hier op de berg bij het dorp Busot is de bouwwoede toegeslagen.
Duizenden jaren heeft een grote druipsteen grot erover gedaan te groeien.
Pas tien jaar geleden begon de bouw van een golfbaan.
Het is het gebruikelijke alibi om chalets te bouwen.
'Leon, kijk eens goed rond, hoe groot en snel dit project Bonalba is'
Prachtig, die palmen, dat groen en al die mooie huizen, een sprookje.
Dat riep je toch even geleden?
'Stop potverdorie, wij storten neer', roept mijn Haagse gast.
Met een parelwitte zakdoek dept hij zijn bruin verbrand voorhoofd.
"Cool " roepen de in gevaar zijnde kleinkinderen. De ramen hebben zij opgedraaid en het ondernemende jongetje maakt aanstalten op het dak te klimmen. 'Ogen dicht roep ik, wij gaan springen, vasthouden'.
Plankgas scheuren wij de berg af, de auto springt over een droogstaand riviertje. "Bonk, platz, zegt mijn trouwe auto, die er uitziet als een woestijnjeep. Vroeger mooi, nu gehavend, een deuk hier, een kras daar en sterren in de ruiten.
Naast mij zweeft mijn gast peentjes. Stom, dat had ik dit moeten voorzien.
Bij het vertrek vanmorgen heb ik hem de kaart gegeven.
"Over de hele wereld ben ik gereisd,' vertelde hij.' In Zweden met vrouwen gestoeid, in Dubai met Arabieren onderhandeld, met Chinezen gedobbeld, op safari in Afrika geweest, vroeger in Indië gediend en in het gevaarlijke Holland gewerkt. Man, je kunt me niets leren!
Vol vertrouwen dacht ik dat hij als navigator de bergtocht kon dienen.
Toen ik halverwege vroeg.' Waar zitten wij 'antwoordde hij.
' Man, dat weet ik niet, alweer mijn bril vergeten'.
"Geen paniek" kalmeer ik hem.'
De kleinkinderen zijn je oren en ogen, gebruik ze'.
Met gepaste ruzie slagen ze erin mij keurig de weg te wijzen.
'Oud worden is wel leuk en aardig', mijmert Leon die inmiddels 78 is, 'maar het kan me mateloos irriteren'!

Dan gebeurt het! Met de laatste jump zitten we vast in de modder.
Duffe ezels kijken begrijpend toe, een kudde geiten komt blatend toegesnel. 'Uitstappen jongens en Julean achter het stuur', commandeer ik. 'Met touwen, onze spierkracht en de welwillende hulp van de ezels', komen wij er wel uit. Opa Leon begint in onverstaanbaar Haags te mopperen dat ezels daarvoor te stom zijn.
'Opa,' zegt Lauren,' dat schiet niet op, ik weet iets beter.
Abraham en Sara, die hadden geen geluk met kinderen. Die konden ze niet krijgen. Met geloof in de Heer gingen zij op reis en kregen daarna oneindig veel kinderen. Opa je moet op God en deze ezels vertrouwen.
Zij stapte op de ongetwijfeld koppigste ezel af.
'Help ons asjeblief, vraag je familie aan het touw te trekken, dan komen wij er uit'. Iaa, iaa blaas de ezel, begrijpend.
'Duwen Opa',s, roept zij tegen de verblufte oude mannen en werkelijk haar plan lukt. Met 'n, een - twee hup, ezel gezocht en geitengeblaas komt onze auto uit de modder.
Een prachtig samenspel van mensen en dieren.
De geiten springen opgewonden rond, lopen in de weg, maar doen verder niets. 'Bedankt ezels', zegt Lauren terwijl ze in de ronkende auto springt ' Wij gaan naar de grot'.

In een kraampje bij de ingang van een massieve rots drinken wij op advies van een Spaanse berggids een hartversterker.
Het is een pittig drankje uit Alcoi om ouden van dagen te verwarmen.
Intussen koelen de rondrennende kleinkinderen met ijs af.
'Nee, dank u', zegt de gids,' ik drink dit alleen op Zondag.
Nu moet ik nuchter blijven voor de gevaarlijke tocht, begrijpt U'.
Zo vertaalt ik Leon wat de gids vertelde.
De ingang van de grot is tijdens de Spaanse burgeroorlog met dynamiet aangelegd. Er werden in deze geheime grot motoren van vliegtuigen gerepareerd -en opgeslagen. Daar was hij groot genoeg voor. Machtig imposant, als een kathedraal zo groot, zagen wij toen wij binnen stapten.
Welluidende gregoriaanse muziek streelden onze oren.
Prachtig de akoestiek. 'Er worden concerten gegeven', vertelde de gids.
Toen doofde het licht, het werd stikdonker en de muziek verstomde.
Een kind krijste.
Alweer een stroomstoring melde de gidsen en zoekt tevergeefs naar een zaklamp en lucifers. Tenslotte vervolgen wij de tocht met een geleende zaklamp.' Kijk goed rond, want hier zou U, wanneer er licht geweest zou zijn, prachtige stalactieten -en stalagmieten zien.
Die lijken op mensen, dieren, goden, engelen ook duivels.'
Een Nederlands stel zeurt over geld terug krijgen. Er is niets te zien.

In de inktzwarte duisternis, in vol vertrouwen dat het licht terug komt, dalen wij langs een vochtig touw de diepte in. Vleermuizen, komen in de duisternis tot leven, je voelt ze vliegen.

'Attentie, peligrosso (gevaarlijk)', roept de gids,

Een vliegende hond duikt naar onze hoofden.

'Joepie, zou er een monster in het meer zitten', roept Julean.

'Me vasthouden', roept opa Leon, die omdat hij zo bruin is, onzichtbaar blijft. Alleen zijn gekreun is te horen en soms zien wij het wit van zijn ogen.

Stapje voor stapje dalen wij af. Zo was het vroeger in de grotten van Han.

Toen bestond er geen elektriciteit en de lamp.

Er is niets aan de hand, jongens roept opa Leon.

Dat kan hij wel zeggen maar plotseling wordt het ongewoon stil.

Er hangt iets in de lucht.

'Het touw vasthouden mensen', roept de gids.

'Er komt een koude luchtwerveling, een luchtval aan.

Altijd wanneer het duister is komt Abul de grotgeest uit zijn graf.

Het moet een Moorse soldaat geweest zijn die duizend jaar geleden hier verongelukt is! Zoef, trekt een windvlaag voorbij en breken er van hoog wazige zonnestrallen door. Lauren, die dagelijks de Bijbel voorleest, denkt aartstengel Gabriël te zien. 'Die beschermt ons', roept zij.

'Ga maar even op deze stalactiet zitten, opa'.

Hevig transpirerend rust Leon uit, om zich wat later dapper omhoog te hijsen. De weg omhoog, een krasse peer is hij!

Intussen heeft de kleine Julean zoals gewoonlijk weer eens de benen genomen. Als een klimgeit bestijgt hij de steile wand op weg naar het lichtende gat. Voor je het weet is hij boven, kwikzilver snel als een echte berggeit klimt hij. 'Hulp zal ik halen', roept hij en verdwijnt uit onze ogen.

Na vijf minuten klikt het licht aan.

Nog even kunnen wij de grot van binnen zien, dan is de rondleiding voorbij.

Het is verboden foto's te maken roept de gids.

Hij kan me wat denk ik en flits toch.

Wij danken Julean die zo handig was het lichtknopje in te schakelen.

Een handige Spanjaard had die uit gezet.

Niks geen stroomstoring

Altea, 060107

Barranco del inferno I

Een eenvoudige wandeling, het sprookje van 1001 treden langs Cova Santa en Isber. Dat had het moeten worden, een prachtige route waarbij we eenmaal een barranco in – en uit zullen uitgaan.

Het pakte anders uit en het werd een zware tocht, met drie keer een berg op en een drie keer een diepe vallei in. Dat komt ervan wanneer je de verkeerde wandelkaart meeneemt en denkt

“Geen probleem, dat kan ik me wel herinneren “.

Als in trance sjokken wij over oude ezelpaden die tegenwoordig verworden zijn tot de mooiste wandeltocht van comunidad Valencia.

In totaal moet je voor deze tocht zeker 6 tot 7 uur rekenen.

Via een afkorting wist ik een korte weg van maximaal 3 uur.

Het ging fout toen wij, gestart vanuit Benimaurel, het moorse ezelspad te lang afdaalden. Bij een rivierbedding had een richtingaanwijzer moeten staan. Daar hadden wij een smal paadje richting Cova Santa moeten nemen. Helaas voorbij gelopen en gezelschap weigerde opnieuw de berg terug op te gaan. Voor straf krijgen ze hier toch een berg te veel voor hun kiezen. Na de lange afdaling tot in de droge rivier was de pauze welkom. Mogelijk dat de slok wijn de reden geweest is dat opnieuw het geheugen de mist in ging. Alhoewel ook de hond Sofie schuld kan worden aangerekend. Zij bracht ons spontaan met Spaanse wandelaars in contact die prompt de verkeerde weg wijzen.

“ Het pad omhoog volgen, het wijst vanzelf “, is hun advies.

Zij kunnen niet weten dat wij op zoek zijn naar de afkorting en geenszins de lange wandeling willen lopen. Dit, terwijl ik toch weet dat, langs de rivier, een aangenaam paadje van een kilometer loopt.

Stom, stom, aldus lopen wij berg nummer twee te veel op - en af.

Wanneer wij deze exercitie hijgend achter de rug hebben begint het laatste deel van deze sprookjes tocht. Deze weg loopt in korte zigzaglijnen naar boven, is niet stijl. Het einde is in zicht.

Als laatste van onze groep hoor ik de uilen roep van medewandelaar Helmke "" .öei, öei ,waar blijf je!'

Bij een overhellende rotwand is meer dan duizend jaar geleden een tunnel uitgehakt. Slechts enkele meters diep en net breed genoeg om ezels, beladen met rieten manden, langs de flanken te laten passeren.

Op mijn tandvlees loop ik, mezelf oppeppend met een krachtige “ WIK” en nog eens WIK de berg op! Het is een oude spreuk, “ Willen Is Kunnen”, uit mijn pubertijd. Toen sloeg heel Nederland aan het wandelen.

Deze keer helpt het niet want het lukt me niet, al is het trede per trede, de plek te bereiken.

Mijn benen zijn verzuurd en weigeren verder te functioneren

Na flessen water, aspirientjes, druivensuiker, aangereikt door vriendelijke Spaanse wandelaars en in belangrijke mate de massage van een Spaanse dame, kom ik weer op de benen.

Een terecht bezorgde Guus belt de helikopter af.

Voetje bij voetje bereik ik, bij de oude wasplaats, de top.

Dáár maakt Sofie de show met tot groot plezier van de Spanjaarden zich al zwemmende te verfrissen.

Op stenen banken zit stilletjes ons groepje onder de olijven boom.

Dáár kom ik met de voeten in koud water tot mezelf.

Dat was het einde van een onverwacht, ietwat beklemmend sprookje.

AJB April 2006.

Barranco del inferno II

Deze mooie wandeling over minstens 4000 Moorse treden door de prachtige barranco de Racon werd gemaakt met Guus, Ante, Helmke en Gabie. Als gids stelde ik het gezelschap op de proef want de geplande korte wandeling van drie werd een uitputtingsslag van ruim zes uren. Hoe moeten zij deze wandeling beleefd hebben, peinsde ik op mijn tandvlees de laatste meters stap voor stap aflegend. Zij waren minder uitgeput en ik ben benieuwd of zij dat hertje bij de droge waterval ook gezien hebben.

In welk perspectief zullen zij zich deze wandeling herinneren.

1. Guus, een boer in dit landschap
2. Ante met verliefde ogen,
3. Helmke, ploegde dapper als een tijger voort en
4. Gabie, hupte als een berghertje.

<p>1 het landschap</p> <p><i>Ooit een kolkende rivier, nu droog met grote witte keien sommige meters hoog glad gesleten door verdwenen water. Terrassen van de Moren Hun boomgaarden verdwenen De ezelspaden gebleven Oleanders in het wild Landbouw verdwenen boer als park beheerder wandelaars gewild</i></p>	<p>2 verliefd</p> <p><i>Wit glanzen grote keien Gladder dan robijn Liefelijke slingers van bloemen s,winters moeten het watervallen zijn De rivier glijdt in haar einde naar een vallei vol steilheid Heerlijk tussen bloemen toeven Bij een grot vol opgewonden gedoe. Geur van bloesem en honing Schat, hier moeent wij ons hutje bouwen Toe, mag ik dit hertje houden ?</i></p>
<p>3 tijger</p> <p><i>Op die grote witte steen zal ik liggen Nee van rust zal geen sprake zijn Het hertje zal me niet misleiden Want bij die poel gaat ze drinken Achter die bloemen pracht daar bij de hoge wand daar zal haar einde zijn Ontsnappen zal niet kunnen want pakken, pakken zal ik haar slepen naar de grot likkend haar eten slapen ik in haar geur</i></p>	<p>4 herinnering van het hertje †</p> <p><i>Bij de rivier met grote keien kwam een bok met groot gewei. Zei Oh en speelde liefjes met mij. Plots spong hij van achteren de bok kon niet wachten. Uitgeput ging ik naar de poel Oleanders wilde ik plukken. Toen ging mijn licht plots uit. "Je bent nog steeds een lekker stuk" brult de tijger me lachend toe. Hoe komt deze gluiper in mijn hemel? " Mijn god, verklaar me is dit gezever "</i></p>

Door het gat van de Bernia

Aan de Costa Blanca schrikken senioren niet terug voor een stevige wandeling. De tochten zijn er in soorten, van gemakkelijk, moeilijk tot zeer moeilijk. De laatste uitsluitend geschikt voor geoefende wandelaars. Talrijk zijn de wandelclubjes, sommige zijn van gemengde culturen maar de meeste trekken er gezellig, vertrouwd met hun eigen landgenoten en ervaren gids op uit.

José, een gelouterde Nederlandse gids, beoordeelt van te voren de groep wandelaars op hun kunnen. Hij is onverbiddelijk indien hij ziet dat iemand ongeschikt is voor de trip of bijvoorbeeld op gypies een bergwandeling wil maken. Hij moet wel, want aangespoord door de voorlichting "leef gezond" wordt er tegenwoordig heel wat afgewandeld.

Op ongelukken zit hij niet te wachten.

Vroeger zaten zij, de senioren van nu, gemakkelijk en sportief gekleed, genietend aan de TV gekleefd. Ademloos beleefden zij een avontuurlijke Himalaya wandeling, een triatlon. De hoempa van de vierdaagse van Nijmegen werd met bier en chips in de hand achter de buis meegevierd. Passief sporten noemden zij dat toen.

José kan ze er zo uit halen, die mogen alleen met de groene, eenvoudige, wandeling mee, basta! Hoe vandaag een struise, sportieve dame, professioneel gekleed aan zijn beoordeling ontsnapt zal altijd een raadsel blijven want de beklimming naar het gat van de Bernia is een ferme tocht.

Fran heet zij en verbaal is zij niet op stop te zetten.

Ze zal de zestig net gepasseerd zijn maar ziet er nog patent uit.

Oh nee zeg! Die lange bergwandelingen in Portugal die zij maakte, de bijna dagelijkse 18 holes op de golfbaan die ze loopt en de ruige natuur, oh die kent ze goed. Zij is een fervente amazone geweest.

Bergtochten te paard, military gereden en natuurlijk concours hypique.

Neen dressuur vond ze saai, de kroeg was spannender.

Voor de beklimming van de berg legt Jose nog even uit dat hij de gids is; "dat ieder zijn eigen tempo moet maken, de groep bij elkaar moet blijven en dat hij regelmatig een sinasappel pauze zal maken. Mijn rugzak zit vol met reddingsmateriaal, dus maakt U zich geen zorgen.

Vamos,' daarbij fluit hij op een schrill fluitje.

Piet, die in zijn vroegere leven marinier is geweest, besluit achter de interessante Fran te lopen. De Amsterdamse, die onafgebroken blijft kletsen, begint reeds na een honderd meter bergopwaarts te zuchten.

'Jongens, dit is toch geen weg dit hobbelige paadje. Zitten we wel goed? Kunnen ze die rotsblokken niet opruimen, dit is toch geen officiële wandelweg van Valencia. Jongens, wat een stekels, die doorn struiken, dit kan toch niet, dat mag toch niet,' begint onze Fran nu luidkeels te klagen.

"Corry", zegt ze tegen haar vriendin "dit heb ik niet geweten hoor".

"Niet zeuren Fran", roept Corry vrolijk. "Kijk mijn kleindochter van tien kan het toch ook. Wanneer jij acht kilometer per dag op de golf loopt, dan is deze tocht een peuleschil.

Trouwens als het niet gaat zal Piet je wel duwen".

Zo komt het dat de marinier die beneden haar klimt onze Fran, op een dood moment, met zijn schouder een stevig zet onder haar achterwerk voorwaarts duwt.

Hevig transpirerend, met een hoofd als een biet, bereikt Fran de eerste rustpauze. "Mensen", roept onze gids, "Eerst gaan wij wat ademhalings oefeningen doen want ik zie dat er enige buiten adem zijn".

De hele groep, zelfs het kind van tien doet enthousiast mee met de hijg –en blaas oefeningen. Onze Fran krijgt het klaar om zelfs tijdens deze zware oefening haar mond onafgebroken te roeren.

Tjonge, dat wordt niks, denkt José.

Terugaan, dat kan niet meer, eenmaal door het gat wordt het gemakkelijker. Hij neemt Piet terzijde.

"Man, zorg ervoor dat je deze dame de berg op krijgt.

Praat haar een oor aan, kneed, duw -en trek haar desnoods de berg op.

Zij moet hoe dan ook door het gat, begrepen?"

"Ai, Ai, kapitein"

"Joepie", dat is leuk roept de tienjarige na een uur zwoegen, "een gat door de berg". "Vijftig meter door dit enge, nauwe, zwarte, natte gat, dat kan ik niet", huilt Fran.

"Moet geen probleem zijn", zegt Piet.

"Eerst bukken, dan op de knieën en voor je het weet bent je er, meid".

"Mijn rug is stijf, mijn knieën doen pijn en mijn handen zijn kapot", reageert Fran in paniek. De groep wandelaars slaan het tafereel gade terwijl het kind al voor de derde keer met een kleine Jack Russel het gat uitkomt.

'Dit is gaaf hoor', lacht zij terwijl het hondje keffend springt.

"Piet, overleg", roept José.

"Tijgersluisgang want zo te zien is met haar buik niets mis.

Dat moet je haar voordoen en wanneer dat niet gaat, dan in godsnaam maar op de wietjes. Kom op geen gezeur, vamos."

Intussen genieten de wandelaars van het spectaculaire uitzicht op de baai van Benidorm. Duidelijk is te zien hoe bergen dit gebied omringen en beschermen tegen wind en ontij. Vroeger is dit micro klimaat een grote tuin

geweest zijn. In de verte zie je de wolkenkrabbers van Bendidorm, aan de voet van de berg, het groen van Altea la Vella en naar links de nisperos boomgaarden van Callosa.

Hoog staat de zon, de lucht bibbert en is als de zee blauw.

“Mensen, gaan jullie maar alvast, ik kom met Fran en Piet als laatste”, roept José professioneel.

Met Piet voorop, verdwijnt het drietal bukkend in de ondiepe tunnel.

“Op je knieën”, zegt de gids, terwijl Piet lenig het voorbeeld geeft.

Zij doen hun best om de vrouw kruipend van haar plaats te krijgen. Langzaam, metertje voor metertje vorderen zij terwijl de mannen intussen uitgemaakt worden voor alles wat lelijk is.

Ongelofelijk wat heeft deze dame nog adem in haar benarde situatie.

“Auw”, het gaat niet meer, huilt Fran.

“Rust even uit en kijk vooruit, het zijn nog maar twintig meter”, instrueert José. Intussen ligt Fran op haar buik te kokhalzen.

“Ok, Ok, rustig aan, wanneer je niet kunt kruipen dan leert Piet je de tijgersluipgang.

Piet heeft in Korea gevochten, hij heeft voor hetere vuren gestaan.

Helaas, wat de marinier ook doet, deze actie wordt een ramp. Overmand door de paniek kruipt zij als een telganger voort en ondanks veel gesteun wordt er geen meter vooruitgang geboekt.

“Stop”, roept Fran. “Ik kan niet meer, laat me maar liggen, hier ga ik dood”.

“Rol op je rug, we gaan je redden, ik heb een plankje met wieltes in mijn rugzak. Wij slepen je erdoor, kalmeert Jose.

Met enige geworstel krijgen de mannen een slim plankje met wieltes onder het achterste van de ongelukkige.

Zij mompelen.” Sorry, mevrouw wij moeten even handtastelijk worden, het is goed bedoeld”. Uit het geschreeuw te oordelen lijkt het of de lucht opklaart. Over de hobbelige rotsen wordt zij door het steeds nauwer wordende tunneltje gesleept.

“José, ik moet even uitrusten man, het is loeizwaar”, roept Piet.

Met haar buik beroert Fran de berg, haar neus ruikt zure lucht, het hondje besnuffelt haar. Steeds dichterbij komt het plafond en plots zit zij vast, klemvast. Onwezenlijk stil is het, eindelijk is haar mond gesnoerd.

Onze gids blijft onverstoord en haalt meer rode lijnen uit zijn rugzak.

Het touw aan de plank wordt verlengd zodat de groep mee kan trekken en op het bevel van Piet “lucht uit de wielen” worden de wieltes onder het slimme plankje weggetrokken. Plof, er komt ruimte vrij.

Met een “een, twee, drie” wordt de nu krijsende Fran ruggelings het gat uitgetrokken. “Niemand heeft nog oog -of oor voor haar -of haar geschreeuw. Zij komt, zij komt, roept het kind.

Wow, het lukt en zo komt Fran ruggelings op haar plankje aan de goede kant van de berg. Rood gestriemd, dat wel, de doorgang lijkt wat te eng

geweest. Haar broek tot op haar enkels afgestroopt, een rode striem op het witte lijf. Niemand heeft er oog voor.

Met een High five, geeft Piet onze gids een handklap en zonder ook maar acht te slaan op de kermende wandelaarster saluëert hij.

“Missie geslaagd, kapitein.”

Even was hij terug in Korea

ajb Altea, 24.10.06

Bewezen: mannen kunnen beter kaart lezen dan vrouw

Amerikaanse wetenschappers hebben ontdekt dat mannen weldegelijk beter kaart kunnen lezen dan vrouwen, omdat mannen vaker hun grijze dan witte hersencellen gebruiken en precies de grijze zijn nodig voor het lezen van kaarten.

Onderzoekers aan de Universiteit van New Mexico maakten namelijk scans van de hersenfuncties bij een groep vrouwen en een groep mannen, en brachten daarna de verschillende activiteiten in kaart. Daaruit bleek dat mannen zes keer meer grijze cellen dan vrouwen gebruiken. Die cellen zijn cruciaal voor het verwerken van informatie. Zij spelen een sleutelrol bij wiskundige problemen en voor het ontcijferen van een kaart.

Vrouwen gebruiken evenwel veel meer witte cellen.

Die zijn verantwoordelijk voor zaken als emotioneel denken, taalgebruik en het talent om twee dingen tegelijk te doen.

Bron: www.nieuwz.com

Wandeling “ Fort naar Paradiso “

In aansluiting op de 50 minuten durende wandeling die begint bij “Cases de Bernia” naar het Fort kan er een prachtige wandeling naar beneden gemaakt worden. Na ruim een uur wandelen over smalle bergpaadjes met een moeilijkheidsgraad “rood” zal een tussenstop “ Font del Runar” of de “barbecue plaats” na het moeizame dalen als prettig ervaren worden. Van hieruit kan de verdere 500 meter afdaling naar Paradiso worden ondernomen die opnieuw rood gekleurd is vanwege de smalle paadjes die ons 500 meter onafgebroken doen dalen. Ervaren wandelaars weten dat twee uur dalen gevoeld kan worden in de knieën.

Deze tocht maak ik in Juli 2002 met mijn kleinzoon Ruben, juist zeven jaar geworden, en een wat oudere Duitse buurjongen Jerome.

Wij verlaten de groep wandelaars die met ons naar het Fort gelopen zijn. De jongens heb ik voorbereid op een moeilijke en lastige tocht, de rugzak gevuld met water, pan en sinasappelen. Ruben heeft de laatste weken flink met mij meegewandeld en ge oefend ‘pijn te lijden’ tijdens oefentochtjes over de rotsen. Hij heeft ervaren dat goed evenwicht bewaren tijdens het klimmen handig is maar bij het dwars afdalen

moet je ook nog onder de knie zien te krijgen de dalvoet te belasten. Dit lastig is voor laaglanders en gedeformeerde senioren. Geloof me een bergstok helpt het evenwicht te behouden. Omdat je bij Ruben de pijn grens ziet aankomen bij de grimas op zijn gezicht, die het midden houdt tussen huilen en boosheid, zorg ik er voor op ruime afstand te zijn. Tenminste, wanneer het pad niet te gevaarlijk is en de ravijn op afstand. Enige melktanden verliest hij, zo hard moet hij op zijn tanden bijten want de moeilijkheidsfactor is groot geworden. Wij worden regelmatig gedwongen dwars naar beneden te lopen en vooral de passage bij de twee stenen lawines is lastig te noemen zodat hulp van extra handen niet beschamend is. Terwijl Jerome handig van rots naar rots springt, beweeg ik me voorzichtig, geholpen door mijn stok voort, intussen Ruben opvangend die geen houvast kan vinden op de massa stenen. Zijn gezicht staat nog steeds op oorlog wanneer wij bij de barbecue plaats een ontmoeting hebben met kennissen uit de bridge wereld. Heerlijk fris water uit de bron “El Runar” en hapjes uit hun picknick tas brengen ons weer op de been. Ruben maakt de show, is schijnbaar niet meer moe en krijgt nog wat snoep toegeschoven. Vol goede moed proberen wij onze weg naar

beneden te vinden. Gelukkig heb ik het paadje een honderdtal meters beneden ontdekt en vinden wij de weg terug dankzij een blauw stuk plastic als herkenning. Onderweg vertel ik Ruben meer over de PU (persoonlijke uitrusting), hoe handig een reepje toilet paper is, dat je kleren moet oprollen zodat ze niet kreukelen en vooral niet teveel meeslepen. Wij zien op afstand toe hoe hij om zijn billen schoon te maken hulp zoekt bij stekelig gras. Daarbij mag je niet lachen, dat begrijpt Jerome wanneer Ruben gillend naakt rond springt om vliegen te ontlopen.

Tijdens het zoeken naar de weg bespreek ik met de jongens een mogelijke overnachtingplaats, een bouwvallige finca, indien wij onverhoopt op de berg moeten blijven. Gelukkig vinden wij het geel-witte merkteken van het zigzaggende bergpad dat ons in bijna twee uur naar beneden zal voeren. Het zijn kale berghellingen, nauwelijks vegetatie en steile hellingen tot aan het watertorentje vlakbij het vroegere tuin gebied “Alhama”. Wij vervolgen het weggetje naar beneden tot bij de waterbunker en slaan daar rechts af om via een bergpaadje urb. Alhama Springs, te verlaten. Op de weg aangekomen slaan wij opnieuw rechts af om via de rondweg van de vallei onze urb. Paradiso te bereiken. De tocht was pittig en mijn duik in het zwembad van CasaElly is hemels na de afmatting van mijn oude knoken. Ninjo Ruben daar in tegen, die toch een geweldige prestatie heeft geleverd, prefereert de bouw van het kasteel van Potter, een verjaardag geschenk, boven een rust pauze.

Dit moet zijn, het verschil tussen drie generaties.

El Padre
24 Juli 2002

Haagse manieren,

Het is algemeen bekend , Hagenezen zijn een volk apart
Onlangs wandelde ik de Bernia rond met de oud secretaresse van oud premier Joop den Uil. Een tante zo gek als een deur, met verhalen over de Haagse society van toen.
Daarvan zou onze society schrijven Dröge geen brood zou lusten.
Vandaag heb ik het genoegen om met Joop, de vader van mijn schoondochter Alexandra, op stap te zijn.
Een Hagenees op en top. Hij was veertig jaar geleden al in Altea en heeft dus ervaring, stelt hij. Tijdens de voorbespreking van de tocht, die ik uitdrukkelijk een lichte bergwandeling noem, kijkt Joop me aan alsof alle informatie flauwe koek is. Dus denk ik dat hij een ervaren bergbeklimming is temeer zijn echtgenote Reina over de Himelaja spreekt.
Hoe lekker ze op het dak van de wereld geslapen heeft!
In dit licht gezien hebben ze natuurlijk volkomen gelijk om mij minzaam toe te lachen wanneer ze mij, uitgemonsterd met bergschoenen, rugzak, gevuld met handige overlevingsattributen, mijn pet vast op het hoofd, zien.
Maar toch, een beetje geprikkeld onderga ik hun proestbui bij mijn demonstratie van de professionele uitschuifbare berg stokken.
Mijn dagelijkse warming-up onder leiding van de charmante Olga Commandeur vindt ook al geen navolging.
Mijn gasten zijn kennelijk top fit en niet stijf .
Heel Nederland schijnt in beweging te zijn hoor ik, terwijl ik me al steppend op de muziek uit de naad oprek. Het doet nog pijn ook.
Heel relaxed stapt Joop met modieuze stappers uit de auto wanneer wij na een lange -en bochtige rit de voet van de berg bereikt hebben.
"Dit is niets vergeleken bij Nepal," zie ik hem denken .
"De orchideeën die wij passeren heeft hij nog nooit gezien," geeft hij toe.
Reina's reukvermogen schijnt beter dan die van onze hond Mangsit toen zij bij een hemelse bloem verklaart dat deze naar Haags drop ruikt.
Persoonlijk denk ik dat het tijm was.
Joop danst intussen over het keienpad en ziet plotsklaps witte vlinders vliegen. Nu begin ik me toch zorgen te maken over mijn eigen gesteldheid.
Want al dat fraais dat Reina en Joop met hun getrainte zintuigen vaststellen ontgaat mij. Heel klein voel ik me wanneer Joop na een kleine kilometer kordaat omkeert en ons vanuit de verte toeroept'
"In het cafeetje links zal ik op jullie op te wachten".
Ik ga via de weg wandelen. Dat doe ik elke dag, een goede oefening" .
Weet hij veel dit rustpunt ruim zeven kilometer verwijderd is?
De zon staat hoog aan de hemel, mensen komen hier niet en van drink water kan je alleen maar dromen. Kortom een droom van een trainingscircuit. Een zonnehoed heeft hij al eerder afgewimpeld omdat dit alleen

voor amateurs geldt. Hij heeft alles voor zijn sport – en conditie over, dat moge duidelijk zijn.

Als gids sta ik er hulpeloos bij, hij is al uit het zicht verdwenen.

Op mijn fluitje reageert hij niet.

Ons gezelschap wandelt steeds hoger en geraakt temidden van berggeiten over de bergpas waar koning Philippe II in 1562 een fort liet bouwen omdat de Osmanen beruchte vechtjassen waren.

Heel bedreven wipt Reina over de rotsen en blijft intussen "Jopie" roepen.

De echo, Jopie, Jopie rolt over de berg en zal zeker haar schat bereiken , zegt ze . Nonchalant geeft zij een opdringende gems een trap onder zijn kont dat het kraakt."Kom op ", scheldt ze , " dat doe je toch niet met een

Haagse dame van het Spui". Wat een mirakelse Haagse manier van doen. Besmuikt spuug ik achter mijn hand een fluim de berg af .

Goed oplettend dat de Haagse dame niets ziet.

Aexandra kent haar vader en weet dat hij op ons zit te wachten met een heerlijk glaasje water, alcohol drinkt hij niet." Maar je weet het nooit," zegt ze terwijl we stoppen bij een diepe ravijn waar een auto in de afgrond ligt .

'Nee , hij is hier geen klimoefeningen aan het houden ", zegt ze lichtelijk verbaasd. Na de zoveelste haarspeld bocht belanden wij bij een klein kapelletje en zien een vers aangestoken kaars voor Christoffel , de beschermengel van reizigers.

'Die walmt behoorlijk. Die moet van Joop zijn ", zegt Reina .

"Hij kan het lonken van een kapel nooit weerstaan en steekt sinds hij gestopt is met roken altijd een kaars aan".

Inderdaad zien wij hem na de volgende haarspeldbocht in een rustiek restaurant achter een reeks glazen water zitten.

De dop als gebruikelijk op zijn neus.

In volle zon geeft hij ons wijze lessen.

"Jongens nooit in paniek raken, altijd je neus volgen.

Mij gaat geen berg te hoog."

Na een copieuze lunch, nu wel met wijn, weer in de volle zon, huppelt Joop als een jonge geit naar de auto. Slechts een bloedspoor leert ons dat hij helse ontberingen op zijn zomerse stadsschoenen heeft geleden.

Na enige dagen vinden wij het loopvaardigheid bewijs van Joop in het café van Pepe in Jalon, een klein dorp aan de voet van die helse berg.

Hij verzorgt ons gezelschap prima met het petroleum. Vino de Jalon, noemt de herbergier Pepe het. De een vindt het heerlijk de ander walgt ervan Hij loopt van bar tot tafel, heen en weer.

Intussen drinkt Pepe in zijn act, inschenken vanaf het voorhoofd in zijn eigen mond, zonder te morsen.

Pepe heeft geen weet van Haagse manieren.

El Padre , 24 Mei 2002

De revanche

Hangend aan de steile bergflank van de Bernia in Altea, moet ik denken aan de tocht der martelaars, zo noemt mijn vriend Frans de voettocht door Duitsland in 1957.

Als jonge knapen waren wij goed getraind, daar niet van.

“Die ellenlange etappes zijn voor mij geen vakantie en zeker geen pretje geweest,” merkt hij op en hij is beslist niet vrolijk!

Wie heeft kunnen denken dat wij zoveel jaren later, in een benarde situatie geraakt, dit alsnog zullen bespreken.

Omdat zijn vrouw, zij heeft last van hoogtevrees, er niet bij is, gaat de tocht door het gat van de Bernia, een ferme tocht!

Jong, zoals wij in ons hoofd nog zijn, past mijn echtgenote zonder lang na denken de wandelroute op zijn wens aan.

Niet naar de schaduw, graag aan de zonkant blijven vraagt hij na op tijgers sluipgang de weg door het gat visa versa gemaakt te hebben.

“Daar loopt geen wandelweg” waarschuw ik vergeefs.

Na een tijdje het rood gemarkeerde pad gevolgd te hebben wijken wij op alweer op zijn advies af.

“Man, de weg beneden is eenvoudig bereikbaar”, roept mijn vriend.

Dat hebben wij geweten. Aan onze uitrusting ligt het niet. Helaas is de helling steiler dan gedacht. De valleien die wij doorklieven zijn van boven af niet zichtbaar geweest. Dat kon Frans ondanks zijn lengte, nog steeds lang, niet zien en de berg kent hij niet!

Als zelfgekozen leider begrijpt hij dat er een weg gebaad moeten worden en daarbij rekening dient te worden met de duizelingen van mijn vrouw. Geen nood, als actieve sporters hebben wij nog steeds last van onverklaarbare oproepen uit ons lichaam.

“Actie por favor!”

Het neemt niet weg dat wij, hangend aan richels en uiterste toppen van onze vingers, soms wel 4 meter overbruggend, het hart tot rust moeten manen. De punten van onze wandelschoenen priemen zich in de gaten van de rotsen, hete adem beslaat mijn bril en Elly slaakt kreten van geluk wanneer een venijnige doorn haar lichaam binnen dringt.

Dat het gebied onherbergzaam is bewijst een uitgedroogd skelet.

Voor de geit, waarvan de resten nu wit liggen te glanzen, moet deze spelonk geen veilig onderkomen zijn geweest.

Verschrikt buk ik, denkende de schaduw van een aanvallende arend te voelen. Deze geduchte jager zal het toch niet op mensen voorzien?

De herdershond die ons bergopwaarts heeft begeleidt is verdwenen.

“Je moet meer vertrouwen op je instinct,” roep ik de opvallend vrolijke Frans toe.

Trillend op onze benen, met verkrampde vingertoppen rusten wij, naar lucht snakkend uit op een steen die door eeuwenlange erosie uitgesleten is tot een reusachtige leunstoel.

Frans, schudt genietend zijn fles met beschimmelde cognac leeg.

Ik zal je krijgen moet hij denken, toen hij vertelde.

“Vooral de eerste dagen van die voettocht bij St. Vith zal ik nooit vergeten”. Dat wisten mijn broer en ik toen ook.

Ook hoe die massa blaren op zijn voeten te behandelen. Wij waren gewend aan dagelijkse marsen van zeventig kilometer en meer.

Er was geen mens of stek te bespeuren en het regende onafgebroken. Gebroederlijk adviseren wij hem over zijn nieuwe schoenen te plassen.

“Morgen zal het geen pijn meer doen”, vrolijken wij hem op.

“Moe ben ik niet”, moppert de niet vrolijke Frans.

“Wat zeur je dan,” zegt broer Jan, terwijl hij onder een geïmproviseerd zeiltje als tent duikt.

Hier op de rots in Spanje, begrijp ik dat je op deze manier niemand enthousiast maakt voor dit soort zwerversleven.

Toch blijkt hij zeer getalenteerd te zijn als wij het meer bevolkte Duitsland binnen marcheren. “Ik zie jullie wel in Echternach, bij de Moezel,” pocht hij.

“Vandaag loop ik mijn eigen tempo, alleen”!

Zo is het gekomen dat hij ons liften leert terwijl wandelen op het programma stond! Steeds is hij ons te snel af en snoept ons een voertuig af.

Dan groet hij ons minzaam, hooghartig vanuit de passerende auto.

Hij gaat zelfs zover om in Koblenz, aangestoken door het standbeeld van Wilhelm, die pal staat te staan op de plek waar de Moezel de Rijn ingaat, te roepen. “Ik verveel me te land!”

Ons is het duidelijk dat hij alles er aan doet om wandelen te voorkomen. Gelukkig, bestonden er toentertijd nog weinig mogelijkheden om via het luchtruim iets te ondernemen, want anders zou hij subiet zijn gevlogen.

“Over water zullen wij gaan, oppert hij en schort nog eens extra zijn te korte broek op. Opgepast, dit gebaar ken ik vanuit het volleybalteam.

Dan is hij in vorm en slaat zijn linkhandige smash dwars door je heen.

Met dezelfde passie zorgt hij voor onze terugtocht naar Dusseldorf.

Luxueus liften wij op het dek van een Rijnaak met dochters uit Dordrecht.

Voor de schippersmeiden is het een feest met ons op het dek te verkeren.

Wij boven, zij onder. Het water van de Rijn klotst onafgebroken.

Van aankomen is geen sprake.

“Hekwerken scheiden de dekken, altijd is die moeder erbij,” bekritiseerden wij Frans!.

“Prachtige meiden waren het”, zegt Frans, fit als een hoentje, de Spaanse afgrond inspringend.” De weg is dichtbij”, roept hij tegen beter weten in. Duidelijk onderscheiden wij jagers, hun honden zijn nog klein. De afstand is nog groot. Intussen haal ik het rode beveiligingskoord uit de rugzak en zeker ons aan elkaar. Mijn vrouw in het midden, Frans onder en daarboven moet ik voor ultieme vastigheid zorgen. Je moet er niet aan denken dat die twee daaronder het op een rollen zetten. Intussen beknelt het touw mijn vinger. Zo stoer ben ik niet, zo sterk voel ik me niet. Het advies in onze recente musical “ Klinica Clyvia ”, “Wandelen, wandelen ga wandelen in de Costa Blanca. Heb je dat goed gehoord, Frans? Dat moet je niet doen, ”

Je revanche van 1957 heb je!

Ajb.Altea , 9 Jan 2005

Een herinnering van Marnix

“Wacht maar.
 Dat zal ik tegen mijn pappa zeggen hoor.
 Ik wil helemaal niet wandelen, zeker niet tegen de Bernia.
 Tegen deze rotberg omhoog, dat wil ik niet..
 Nee ik wil ook niet naar Oma, want dan moet ik zeker mijn kamer poetsen.
 Spelen met de boot in het zwembad, dat wil ik.
 Waarom mag dat nu niet.
 Opa, weet je wel dat het niet goed is om zo ver te wandelen.
 Je hebt toch pijn in je been, een fout been zegt mijn Mamma.
 Waarom doen je dat dan.
 Weet je, in Heemstede loopt een man met een houten been.
 Wel gek hoor, wij noemen hem ' piraat' .
 Zijn we er bijna, hoe ver moeten wij nog.
 Ik kan tot in de hemel kijken zo hoog zijn wij.
 Waar zijn de jongens en mamma nou.
 Wat is dat 'inhalen', opa.
 Waarom moet ik sneller lopen, ik ben zo moe.
 Kijk opa, een helikopter tor.
 Help, help hij valt me aan.
 Kunnen wij nu even rusten en wat drinken, opa?
 Waarom op de bocht pas, waarom nu niet.
 Nee ik ben niet moe van het praten, mijn benen doen pijn, weet je dat wel.
 Wacht maar, wacht maar.
 Wanneer ik groot ben, dan zal ik met je gaan rennen, al zit je in een rolstoel.
 Oom Albert heeft verteld dat hij eens een kwadratlon heeft georganiseerd.
 Je werd vijftig jaar.
 Is dat oud Opa?
 Je vond een triatlon te flauw.
 Daarom moesten jullie eerst 2 uur hard fietsen op echte renfietsen.
 Daarna 2 uur als een cowboy paardrijden in het bos.
 Dan pas kregen jullie soep te eten, vertelde hij.
 Hadden jullie dan geen dorst en waarom geen ijsje?
 Daarna, dat moet leuk geweest zijn.
 Moesten jullie 2 uur tegen de wind in naar een wit dorpje peddelen in Canadese kanos.
 Over de Maas, 'Cool', zeg!
 In Thorn, ook een wit stadje zoals Altea, kregen jullie veel bier te drinken.
 Toen moesten jullie ook nog 10 kilometer naar jullie huis in Linne rennen.
 Daarna was er groot feest.

Waarom moesten jullie ook nog dansen, opa?
 Wacht maar, wanneer ik groot ben dan bedenk ik iets heel gemeens.
 Wanneer je tachtig wordt.
 Nee, ik vind het uitzicht helemaal niet mooi en waar jullie in El Paradiso
 wonen interesseert mij niet. Ik vind je helemaal niet leuk hoor.
 Auw die struiken prikken, kunnen wij niet wat zitten?
 Wat zit er in de rugzak?
 Lekker die bounty.
 Waarom water, frisky vindt ik lekkerder.

Opa, zullen wij een wedstrijdje doen.
 Wie het eerste daarboven bij die grote boom is.
 Rennen Opa, ik ga winnen.
 Zie je wel dat je oud wordt, je kunt er niets van.
 Ik ben al een uur boven, nu kom jij pas.
 Waarom hijg je Opa.
 Je gezicht is rood als een tomaat.
 Zal ik je duwen of wil ik je met je bergstok naar boven trekken.
 Opletten Opa.
 Je moet stil staan en deze strekoefeningen doen.
 Dat heb ik op de TV gezien bij die Olga mevrouw.
 Doet mijn mamma ook, wel gek hoor.
 Je moet je armen omhoog doen en héél, héél diep uitademen,
 Tot je bijna stikt, dan heel langzaam weer volzuigen.
 Voel je longen barsten?
 Zie je wel.
 Het gaat al veel beter, je hart klopt weer rustig.
 Nog even volhouden Opa.
 Ik hoor Ruben en Joost al.
 Dan moeten Pappa en Mamma ook dichtbij zijn.
 Zie je wel dat het niet zo moeilijk is.
 Trainen, oefenen Opa!
 Doorzetten, ook al ben je oud.
 Een beetje je kopje gebruiken, dan bereik je de top.
 Zal ik je rode zakdoek op een stok als vlag plaatsen?
 Goed gedaan Opa."

Altea
 Ajb April 2005

Discussie

Waar spraken zij over in dat bos

'Opa komt nooit meer terug,' roept Ruben tegen zijn broertje.
 'Mangsit,' huilt Joost 'Zoek, zoek Opa dan toch '
 Helaas beseffen de gebroeders niet dat mijn hond buitengewoon
 Slim -en goed is opgevoed.
 Nadat ik het vermoeide, hevige protesterende, soms huilende stel verlaten
 heb, weet ik dat mijn hond hen zal beschermen.
 Die zal niet van haar plaats komen!
 'Gruuw, gruuw' haalt ze uit naar Joost die haar wilt duwen die helse opa te
 gaan zoeken. 'Ruben,' huilt hij,' waarom moeten wij zo ver lopen.
 Mijn knieën zwabberen, mijn enkels zijn slap, dorst, ik verlep. Mieren
 spinnen bijten.
 Hoe lang moeten wij noch blijven.'
 'Joost, hou je toch stil ,ik hoor gekraak in het kreupelwoud.
 Dat moet Opa zijn.
 Die is helemaal niet naar de naar de hemel, dat was een grapje.
 God dank', vervolgt hij met gevoel voor drama,' ik ken de weg niet'.
 Achter de struiken geniet ik van deze kinderlogica.
 Aan de oren van Mangsit zie ik dat ze me in gaten heeft.
 Zij weet welke truc ik uithaal.
 Je moet weten dat toen wij nog in Linne woonden.
 Daar heb ik heel wat uren besteed heb aan haar dressuur.
 Hoe zij bijvoorbeeld een kudde schapen moet hoeden.
 Enthousiast doet zij bijna alles na wat een schapendouce deed.
 Zonder overdrijving, een natuur talent dat was onze Mangsit.
 Alleen schapen zijn stom en wilden een echte schapenhond.
 Zij slaan al blatend op hol.
 De Boer ,gelijktijdig hondentrainer, schreeuwt woedend.
 'Man je moet je hond te lijnen.'
 Wat een onzin, roep ik.

Zeker weten dat Mangsit het zal lukken de kudde tot rust te krijgen en terug te voeren naar het juiste pad.

Dat vertrouwen krijgt ze niet want de boer is over de rooie en gooit met zijn herdersstaf.

Nou ja de truc met de viool is ook nooit helemaal uit de verf gekomen.

Via een rij stoelen moet zij, erop en eronder, rap naar mij toe kruipen. Dan hoog op een stoel gaan staan en wachten tot ik de viool met veel vertoon onder de kin klem.

Bij de aanzet van de eerste toon moet zij janken als een wolf.

Dat deed ze altijd, nou ja bijna altijd.

Met publiek erbij, wanneer het echt moet, laat ze het afweten.

Daarom heb ik een TV optreden nooit aangedurfd.

Zeker weet ik dat mijn kleinkinderen veilig bij haar zijn.

'Opa, opa' zijn ze inmiddels in staccato gaan roepen.

'Wij willen naar het café'!

Dat was mijn methode om die jonge gasten aan het lopen te krijgen.

Een beloning voor het doorstaan van hun immense lijden.

Met een groot glas limonade in het kleine café te zitten

Rap is alles vergeten en pijn wordt fijn.

Maar nu helpt hun geroep niet.

Ha, onzichtbaar blijf ik.

Maar dan!

'Opa', roept Ruben, 'ik moet poepen'.

Zijn nood is hoog en hij kleedt zich bliksemsnel helemaal uit.

Naakt zit hij naast zijn broer en likkende hond in het stekelige gras een hoop te draaien.

'Ik heb geen papier', roept hij in paniek.

'Gras pakken', zegt een praktische Joost.

Dan een, door merg en been doordringende, gil.

Als een voor zijn leven vrezende haas, rent Ruben het bospad uit.

Een dikke hommel achtervolgt hem.

Nu moet ik wel in actie komen om hem de pas af te snijden.

Voorkomen dat dit gillende naakte jongetje op de Spaanse hoofdweg komt.

Anders staat er weer een onbegrijpelijk crimineel bericht in ons Spaanse roddelblad de Hallo.

Voortijdig moet ik de training afbreken.

Mangsit springt blaffend tegen mij op en krijgt een brokje.

In het kleine café gaan de praatjesmakers verder.

Onafgebroken.

Wat een discussie.

Ajb 04-2005

Fonds de Algar

Omdat het in de zomer druk kan zijn, is het gezelschap met Tanja, haar twee zontjes Ruben en Joost met de reisleader Abuleo Appie om tien uur ter plekke. Dit werkelijk schilderachtige gebied met bruisende riviertjes, watervallen en kleine meertjes is geliefd bij de Spanjaarden die er uitgebreid pootje baden, zwemmen en gevaarlijke duik sprongen maken. Zo moet dit ook. Neem je tijd en -wat drinken mee en schaam je niet nat te worden. De jongens zijn aanvankelijk bevangen van al dat water dat hoog uit de berg om hun heen klettert terwijl ze zelf omhoog klauteren. Maar dan neemt de natuur het over en beginnen zij voorzichtig het spel van, de rivier stroomopwaarts verkennen, te waarderen. Vroeger deed ik, als jongetje, hetzelfde in de Ruhr bij het Duitse Monschau. Dat werd zo'n passie dat wij als verkenner van veertien jaar wel dertig km stroomopwaarts gegaan zijn om de oorsprong van de rivier te vinden. Nu zie ik met genoegen dat ook Tanja aangezet wordt het spelletje "rotsen springen" leuk te vinden. Watervallen worden overwonnen, pardoes een meertje al zwemmend genomen en Joost, die het op al die avonturen niet zo heeft voorzien, wordt aangestoken. Tenminste, zolang hij maar niet onder water moet en zijn moeder blijft zien.

De wandeltocht naar het museum en arboretum bergopwaarts is warm en van de beloofde kruiden zijn er, voor ons leken, maar weinig te bekennen. Wij leren wel hoe van kruiden extracten gemaakt werd en komen tot de slotsom dat veel medicijnen overbodig zijn als wij maar tijdig de juiste kruidenthee drinken. De kruiden zijn er in vele vormen beschikbaar zoals gedroogd blad, wortelstok, zaad, knol, paddestoel of gras. De uitwerking, eenmaal toegepast, varieert van narcotiserend, hallucinerend (paddestoel), bedwelmend, helend, pijnstillend, potentieverhogend tot vergiftigend. De Spanjaarden hebben veel geleerd van de Indianen in Zuid Amerika die zij zo lafhartig om hun goud hebben afgeslacht.

Stiekem gooi ik wat Romero kruid in onze theefles zodat de cholesterol weer op pijl komt. Vanuit een koele patio overzien wij het tropisch aandoende watergebied. Hier hebben de Romeinen en later de Moren vernuftige waterafwatering -en kanalen systemen gebouwd. Water was -en is in dit warme land van levensbelang en nog steeds spreekt elke dag in Valencia een rechtbank mondeling vonnis uit over waterproblemen. Dank zij de thee hebben wij ontspannen dit gebied verlaten en heerlijk bij een van de vele restaurantjes, want het is hier wel een toeristische aangelegenheid, een lunch genoten.

Ruben laat een zweefduik van de plank zien en is niet uit het water te slaan.

Hij kondigt aan dat het volgende jaar, vast en zeker, een duik vanaf een waterval te maken.

Zeker wanneer er van El Paradiso over de Bernia naar fonds Algar wordt gelopen.

El Padre,
Juli 2002

Spaanse kleiduiven

"Pistolas, pistolas, daar hou ik niet van," jammert Luck, het vierjarig zoontje van een Nederlandse emigrant in Predeguer. 'Pappa, doe het dak dicht, blijf in de auto,' snikt het kleintje met onvervalste Amsterdamse Spaanse tongvang. Ondanks deze kinderlijke waarschuwing benaderen wij het schietterrein van een Olympische Kleiduiven Schietvereniging, gelegen op een berg met prachtig uitzicht op de blauwe Middellandse zee. Oorverdovend geknal. In natuurgroene pakken lopen mannen stoer met geknikte geweerlopen nerveus in het rond. Anderen staan klaar en schieten. De wedstrijd is in volle gang. Tijdens de Olympische Spelen zien wij op de televisie dat er geschoten wordt op aardewerken schoteltjes die in de lucht worden geslingerd. Het is dan bliksem snel aanleggen en dan pang! Keer op keer moet het raak zijn, of je ligt eruit. Zeker een moeilijke sport te neoemen. In Spanje blijkt het om een echte duivensport te gaan. Een Spaanse duivenwerper graait, temidden van rieten duivenmanden, zijn voeten onzichtbaar door een berg veren, naar een ranke witte duif. Tot onze ontzetting zien wij dat hier de tijd stil staat. In een enkele beweging strijkt hij liefelijk de vleugels van het dier, trekt abrupt de staart eruit en slingert de duif de lucht in. Stuurloos fladdert het dier kansloos de lucht in. Schoten klinken en de duif stort hoog uit de lucht zoevend neer. Gelukkig zijn er nog duiven die niet geraakt worden en ontsnappen. Dat is maar schijn. Het schietterrein is omzoomd door rijen jagers die alle ontsnapte duiven alsnog genadeloos neerknallen.

Geschrokken trekken wij ons terug in de auto bij Luck die van dit schouwspel gelukkig niets heeft kunnen zien. Weg van de pistolas huilt hij terwijl zijn vader Jeroen wegscheurt op alweer een nieuw aangelegde weg in Allicante. Weg uit dit middeleeuwse tafereel, in een Spanje waar de ontwikkelingen sneller gaan dan oude gebruiken verbleken.

Kleine Luck hilde niet voor niets!

Albert J. Bausch
28 February 2000

Verwondering

Dit kan toch niet!
Deze weg moet ons voeren naar Joalada's schrijvershoek
Hoe kan het zijn dat je na zoveel jaren van kaartlezen de Hermitage niet kan vinden..
Geleerd heb je in 't donker te lezen,
De hopman verplichte ons tot de pijp.
Kuchend werd de kaart verlicht.
Broer, op zee schoot je een ster, je was heel zeker.
In Spanje, de kronkelige weg, maakt die je dol?
Grieken, Romeinen, Moren, zij bouwden
Spanjaarden maken alles weer zoek.
Broer, wees gerust de weg is weg.

Contra verhaal

Ongetwijfeld

Het is waar.
Onbestemdheid brengt ons tot de spirituele cirkel van Cris
Nooit heb ik de tijd genomen navigatie met kaart te leren.
Toch verrast mij de Hermitage, te zijn waar het is.
Verblind door de zon gebruik ik de routeplanner,
Helpt als horend zintuig mijn falend oog.
De computer legt uit in het Vlaams
Maar, mijn broer wilt Spaans.
Rechte paden doorkruisen de woestijn
Zie, de weg is daar.